

Arrest

nr. 85 607 van 3 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt :

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten E. I. (...)
geboren te Grozny , op (in) 03.02.1988
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24/11/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel roept verzoeker de schending in van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 52, §1 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van dit middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens als algemeen motiveringsbeginsel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, *Regards sur un système institutionnel paradoxal*, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463;

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, *De motiveringsplicht van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

2. “Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen.”

(VAN HEULE, o.c., nr. 106).

In de Belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

“Que, pour qu’une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l’application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu’elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d’offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

3. In de Kaukasus komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefa.-briceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Tjetjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel. De situatie in Tjetjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus. In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit de Kaukasus het slacht-offer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tjetjenie waarbij de daders meestal gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Tjetjenie ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij niet zomaar zich exclusief kan beroepen op eerdere beslissingen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht artikel 52 § 1 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt zoals de situatie in zijn thuisland.

In dit verband dient vastgesteld dat er geen enkele verwijzing is gebeurd naar art. 3 EVRM in de bestreden beslissing, zodoende dat ook niet kan vastgesteld worden of de wettelijk voorziene toetsing aan dit artikel is gebeurd.

De motiveringsplicht is dan ook geschonden.”

2.1.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Waar verzoeker zich beroept op de schending van de artikelen 5 van het EVRM en artikel 52 §1 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht waarom hij van oordeel is dat deze rechtsregels dan wel het fair play-beginsel worden geschonden. Derhalve zijn deze middelonderdelen onontvankelijk.

2.1.3. Verder voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging. Hij stelt dat “door zomaar zonder enig onderzoek aan verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad.” De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit middelonderdeel kan derhalve niet dienstig worden aangebracht.

2.1.4. Verzoeker voert dan wel de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, maar betwist het motief niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Hij is evenwel de mening toegedaan dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd omdat er geen enkele verwijzing is gebeurd naar artikel 3 van het EVRM, zodat ook niet kan worden vastgesteld of de wettelijk voorziene toetsing aan deze bepaling is gebeurd.

Eenzijds dient erop te worden gewezen dat artikel 3 van het EVRM op zich niet inhoudt dat ter zake ook uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat het bestuur geen rekening zou hebben gehouden met een risico op schending van deze bepaling. In de bestreden beslissing wordt immers melding gemaakt van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 november 2011 waarbij noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus werden toegekend. In dit arrest nr. 70 625 wordt, nadat is vastgesteld dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade in de zin van de voormelde bepaling. Aldus werd in dit arrest het risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing onderzocht. De

verwerende partij heeft in de thans bestreden beslissing, genomen enkele weken na de datum van dit arrest, uitdrukkelijk verwezen naar dit arrest zodat niet kan worden voorgehouden dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet zou zijn onderzocht. In de mate dat verzoeker verwijst naar de volgens hem heersende situatie in zijn land van herkomst, blijkt dat hij zijn beweringen op geen enkele wijze ondersteunt met objectieve informatie –met uitzondering van een verwijzing, in het derde middel, naar een ambtsbericht dat dateert van 2008 en dus geenszins de vaststellingen gedaan door de CGVS en de RvV in 2011 kan ontkrachten- en dat hij dus geen concrete en bewijskrachtige gegevens aanbrengt –en in het administratief dossier bevinden zich er ook geen- die erop zouden kunnen wijzen dat sedert de beoordeling van het risico door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de situatie dermate zou zijn gewijzigd dat thans wel een risico op de miskening van artikel 3 van het EVRM voorhanden zou zijn. Dit terwijl wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM er blijk van moet geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en ertoe gehouden is zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Tenslotte blijkt niet welke gegeven van het dossier door de verwerende partij ten onrechte zouden zijn veronachtzaamd bij het voorbereiden en nemen van de bestreden beslissing, zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin is aangetoond.

2.1.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel roept verzoeker de schending in van de “*Europese richtlijn 2004/83/EG*”, van de artikelen 7 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het fair play-beginsel.

Het middel luidt als volgt:

“De Europese Richtlijn 2004/83/EG voerde de subsidiaire beschermingsstatus in. Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst.

De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tjetjenië, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tjetjenië diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan gezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Tjetjenië, om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat de persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Door zomaar zonder enig onderzoek aan verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad.

Deze schending der rechten van verdediging geldt des te meer aangezien door verzoeker tal van problemen in het thuisland werden gemeld, en verzoeker met een aan —tal zeer ernstige medische problemen kampt, waarvoor een aanvraag art. 9 TER VW werd ingediend..

Verzoeker dreigt thans op een moment dat hij met ernstige medische problemen te maken heeft, gerepatriëerd te worden, hetgeen uiteraard niet met de menselijke waardigheid strookt. Minstens dient de beslissing betreffende de aanvraag art 9 TER VW, waarbij verzoeker desgevallend onmiddellijk over een verblijfstitel zal kunnen beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijven en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk hun uitwerking dienen te verliezen. Doordat in de bestreden beslissing niets wordt vermeldt inzake de medische en ook niet inzake de persoonlijke toestand van verzoeker, die zomaar een bevel wordt betekend, is er manifeste schending van de motiveringsverplichting.”

2.2.2. Waar verzoeker de schending van de rechten van verdediging inroept kan worden verwezen naar hetgeen sub 2.1.3 reeds werd gesteld. Hij zet verder niet uiteen op welke wijze het fair-play beginsel zou zijn geschonden, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.2.3. Waar verzoeker een schending aanvoert van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 van de Raad inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, stelt de Raad vast dat deze richtlijn reeds is omgezet in Belgische wetgeving, en dat verzoeker er zich niet rechtstreeks op kan beroepen nu hij niet aantoonst dat deze niet correct zou zijn omgezet.

Inzake de vermeende schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat de verwerende partij, in het kader van de thans bestreden beslissing, niet de bevoegdheid heeft om een onderzoek te doen naar het al dan niet vervuld zijn van de voorwaarden tot het verlenen van dit beschermingsstatuut. Deze bevoegdheid behoort luidens artikel 52 en volgende van de vreemdelingenwet toe aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die het onderzoek reeds voerde in zijn beslissing van 11 juli 2011, die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van het beroep ertegen werd bijgetreden. Als annulatierechter kan de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de onderhavige bestreden beslissing –met name het bevel om het grondgebied te verlaten- uitoefenen en is hij in het kader van het huidige beroep niet bevoegd om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.4. Verzoeker wijst nog op het feit dat hij met ernstige medische problemen kampt, verwijst naar zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en stelt dat de bestreden beslissing is genomen met schending van de motiveringsverplichting nu hierover niet wordt gemotiveerd.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing dateert van 9 december 2011 en de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend daags erna. Van de verwerende partij kan uiteraard niet worden verwacht dat zij rekening houdt met en motiveert over een situatie die zich op het ogenblik van de bestreden beslissing nog niet heeft voorgedaan. Ten overvloede moet erop worden gewezen dat verzoeker overigens niet aantoonst dat en op grond van welke bepaling hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgeleverd omwille van het feit dat hij een aanvraag om medische regularisatie had ingediend. Geen enkele wet voorziet in de schorsende werking van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter vreemdelingenwet schort de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet op of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Het indienen van een dergelijke aanvraag heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cfr. RvS nr. 166.626, 12 januari 2007). Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling overigens om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.5. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.1.3. In een derde en laatste middel beroept verzoeker zich op de schending van “art. 15 sub C richtlijn 2004/83/EG”, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM, van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht. Het middel luidt als volgt:

“Verzoekende partij en zijn afkomst en herkomst uit Tjetjenië worden niet in vraag gesteld Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van jongemannen niet alleen uit Tjetjenie, maar ook uit Tjetjenië, zowel in Tjetjenië zelf, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om

jongemannen uit Tjetjenië afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen

(zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten,2008IO8I/Noordelijke-kaukasus---11-08-2008.html>).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffen de de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tjetjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waar-door verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Dat deze onveilige situatie met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen edm. ook in het verleden reeds expliciet door verwerende partij werd erkend in Tjetjenië, Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn en art. 48/4 doch tevens door het automatisch afleveren van een bevel om het grond gebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

In deze beoordeling dient ten volle in rekening gebracht te worden dat de verzoeker kampt met zeer ernstige medische problemen, en dus niet kan verlangd worden dat verzoeker zich thans van het Belgische grondgebied zou gaan verwijderen terwijl hij in afwachting is van een beslissing art 9 TER VW Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art 3 EVRM aan de orde kan zijn In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent Dat in elk geval nooit de persoonlijke situatie verzoeker zo om zijn medische problemen in ogenschouw is genomen, alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering"

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker slechts argumenten herneemt die reeds bij de uiteenzetting en beoordeling van het eerste en tweede middel aan bod zijn gekomen. De Raad kan dus ook volstaan met een verwijzing naar hetgeen hiervoor reeds werd gesteld.

2.3.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing zou zijn genomen zonder onderzoek naar een risico op de schending van artikel 3 van het EVRM en heeft zelf ook geen dergelijke schending aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 13 van het EVRM om de door verzoeker vooropgestelde reden, kan dus evenmin worden aangenomen.

2.3.4. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS